

Cleo Huizinga, privédetective

Klinkende munt

Colofon

Harper*First* is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Marijke Vos

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

ISBN 978 94 027 7066 7

NUR 301

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC. ® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Dit e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid. Niets uit deze uitgave mag op welke wijze dan ook worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

www.harpercollins.nl

Hoofdstuk 1: Google weet raad

Sandra heeft de zaak gekregen. Ik moet me bedwingen met alles wat ik in me heb om niet direct Sandra's kantoor te bestormen wanneer Ahmets woorden tot me zijn doorgedrongen.

Wij doen de vermissing van Frederik Huys? Dat is... enorm. Dat is... voorpaginanieuws. Dat is *RTL Boulevard*. In gedachten zie ik mezelf al in een nieuw smaragdgroen colbertje aanschuiven bij *Jinek*. Zijn je schoenen eigenlijk zichtbaar als je daar aan tafel zit? Daar moet ik vanavond eens op letten. Mits ik de afstandsbediening uit mijn vaders klauwen gewrikt krijg.

Ik hink-stap-spring over de kabel van de waterdispenser en zet direct vastberaden koers naar de deur van Sandra's kantoor, maar voordat ik die kan bereiken, grijpt Ahmet me bij mijn mouw vast. 'Wacht even!'

Verrast kijk ik op. 'We kunnen het haar toch gewoon vragen? Ik bedoel, als Frederik Huys vermist is, is dat *huge!* Iedereen zal het erover hebben. En wie weet heeft Sandra mijn hulp nodig.'

Bij die laatste woorden trekt Ahmet zijn wenkbrauwen op.

'Oké, ónze hulp bedoel ik,' verbeter ik mezelf snel en ik kijk hem smekend aan. 'Laten we Sandra vragen... Toe nou...'

Ahmet zucht. 'Ik ben er meer voorstander van om te wachten tot Sandra zelf –'

En dan klop ik al op de deur. Verwachtingsvol hou ik mijn adem in. Alsof Sandra elk moment in volledige Sherlock-outfit de deur kan openen, blijf ik met een tintelende sensatie in mijn aderen wachten.

'Ja?' hoor ik na ongeveer een eeuwigheid.

Ik twijfel geen moment en open de deur, waarna ik naar binnen stap, met Ahmet in mijn kielzog.

Sandra zet korzelig haar leesbril af en heft haar hoofd. 'Wat heeft dit te betekenen?'

'Ik dacht dat het tijd was voor een teamoverleg, ik bedoel, met zo'n iets groots als de vermissing van Frederik Huys!' Ik hoor de

enthousiaste trilling in mijn stem en klap uit puur enthousiasme in mijn handen. Snel wring ik ze in elkaar om mijn blijdschap iets te beteugelen.

Sandra richt zich tot Ahmet. 'Heb jij haar hierover verteld? Ik dacht dat ik duidelijk ben geweest.'

'Dat het niet mag uitlekken, ja, maar ik dacht dat Cleo *member of our team* is.' Ahmet kijkt me even aan en grijnst snel. *I've got your back*, lijkt hij te zeggen.

Ik grijns terug.

'Nou, eigenlijk was dat niet de bedoeling.' Sandra neemt me van top tot teen op en legt dan haar leesbril weg. 'Goed, nu jullie hier toch allebei zijn, ga even zitten, ik wil iets met jullie bespreken.'

léts, noemt ze dat. Alsof het niet het belangrijkste en grootste event is in heel Nederland en België als Frederik Huys écht vermist is.

Zou hij ontvoerd zijn, net als Tilly?

Nee, wijs ik mezelf direct terecht, niemand wordt ontvoerd zoals de hond van Chelsea Valentino: met roze poedelstrik en geknipte letters die vragen om losgeld. Als Frederik Huys was ontvoerd, waren er bivakmutsen aan te pas gekomen, en geblindeerde auto's en filmpjes vol bedreigingen die worden uitgezonden in het nieuws, dat op dat moment gehackt wordt.

Verwachtingsvol ga ik op een stoel zitten. Ahmet zakt op zijn beurt onderuit in een van de fauteuils.

'Zoals Ahmet je blijkbaar verteld heeft, ben ik inderdaad gevraagd om de vermissing van Frederik Huys op te lossen. De bekende zakenman is nu twee dagen spoorloos en zijn familie maakt zich grote zorgen. Dat is direct ook de reden waarom ik Ahmet heb gevraagd om discreet te zijn.' Sandra werpt hem een scherpe blik toe. 'Elke informatie die uitlekt, kan potentieel in de handen van de verkeerde personen vallen.'

Holy guacamole, wat klinkt dit spannend. Ik zit op het puntje van mijn stoel. 'Wat kan ik doen?'

Ze pakt een mapje op van haar bureau. 'Jij zou me een enorm plezier doen als je dit oppakt.'

Verwachtingsvol neem ik de map van haar aan en open hem met ingehouden adem. Er zit een e-mail in, een summier berichtje. Ik laat me echter niet misleiden en mijn ogen gaan gretig over de tekst. Het is allemaal zo opwindend, het is... Wacht even. Ik dwing mezelf opnieuw de tekst te lezen en de woorden tot me door te laten dringen.

Dan kijk ik op. 'Maar dit heeft er helemaal niets mee te maken.'

Een feit, geen vraag. In mijn handen ligt de aanvraag voor een nieuwe zaak: een oud vrouwtje dat van haar juwelen is beroofd. Niet-begrijpend staar ik naar Sandra.

Die knikt echter alleen naar het document in mijn hand. 'Jij hélp mij als je de boel draaiende houdt terwijl ik met deze vermissing bezig ben. Ik kan geen nieuwe aanvragen blijven weigeren. Ik heb je aangenomen om dit soort dingen op te pakken en dus vraag ik je om dat nu ook te doen.'

'Maar... Frederik Huys dan?' De teleurstelling druipt eraf en blijft in een plasje om mijn schoenen liggen.

'Daar zal ik me wel druk over maken.' Sandra wendt zich nu tot Ahmet. 'Ik mail je vanmiddag een lijstje met zaken om na te trekken. Allemaal betreffende de laatste bekende handelingen die Frederik nog heeft uitgevoerd voordat hij van de radar verdween.'

'Denk je dat hij vermoord is?' breng ik verwachtingsvol – iets té verwachtingsvol wellicht – in.

'We sluiten niets uit, maar er is op dit moment geen reden om dat te denken,' antwoordt Sandra professioneel. Dan gebaart ze naar de e-mail die ik nog altijd in mijn hand heb. 'Jij kunt vooruit?'

Ugh. Oma juwelendief. Dat was ik alweer bijna vergeten. Ik mompel iets wat moet lijken op instemming en blijf hoopvol zitten in de hoop nog iets mee te pikken over de Huys-zaak. Ik bedoel, ik kan altijd van een afstandje meedenken, toch? Daar leer ik van. En wie weet welke briljante inzichten ik heb die de zaak op indrukwekkende manier vooruithelpen. Sandra klapt echter haar laptop dicht en staat op. 'Goed, iedereen kan aan de slag. Ik heb een afspraak. Ik verwacht niet nog terug te komen vandaag.' Ze richt zich tot mij. 'Ik hoor morgen graag een samenvatting van wat je daarmee gaat doen. Let wel, kort. Je snapt dat ik genoeg aan mijn hoofd heb.'

Ik knik gedwee en klem de e-mail tussen mijn vingers. Met al mijn wilskracht probeer ik mijn teleurstelling te verbergen. Maar geloof me, ik baal. Blijkbaar is Sandra nog niet geheel overtuigd van mijn talenten. Anders had ze me wel deelgenoot gemaakt van de grootste zaak van de eeuw. Ik laat mijn ogen nog eens over de aanvraag van de oude vrouw glijden, terwijl Sandra haar jas van de kapstok pakt en langs me heen haar kantoor uit loopt.

‘Laat eens zien.’ Ahmet steekt zijn hand uit naar het papier dat ik nog altijd – nu gekreukt – in mijn handen heb.

Half mokkend steek ik het naar hem uit en ik wacht terwijl hij leest. Er staat niet veel in. Een vrouw die het blijkbaar nodig vindt haar leeftijd te vermelden – drieëntachtig jaar – schrijft dat er juwelen uit haar huis zijn gestolen en dat de politie niets wil doen. Meer staat er niet.

Ahmet geeft het blaadje weer terug. ‘Nou, als je me nodig hebt, weet je me te vinden.’ Hij staat op en loopt naar de deur. ‘O, en Cleo?’ Ik draai me om en kijk hem vragend aan. ‘Ik hou je wel op de hoogte van die Huys-zaak, hoor.’ Dan verdwijnt hij met een snelle knipoog uit beeld. Een paar seconden later hoor ik de deur dichtvallen en klinken zijn roffelende voetstappen op de trap.

Met de map nog altijd in mijn hand sta ik op en loop Sandra’s kamer uit. Nou, goed, ik mag dan misschien nog niet meedoen met de grote jongens, ik heb wel weer een eigen zaak. En ik ga alles op alles zetten om die zo snel mogelijk succesvol op te lossen.

Goed, natuurlijk zet ik alles op alles voor die nieuwe zaak, heus wel, maar toch baal ik een paar uur later nog altijd als een stekker dat ik niet mee mag doen met het grote werk. Het is gewoon niet eerlijk. Waarom word ik buitengesloten? Heb ik Tilly niet teruggevonden?

Het is bijna middernacht en ik zit met mijn laptop op schoot op bed, terwijl ik me door de eerste les van mijn nieuwe opleiding worstel (en vooruit, een groot deel van de avond met mijn beste vriendin Daphne heb geappt). En eerlijk? Ik overweeg nu al te stoppen. Ik weet niet precies wat ik had verwacht van deze lesstof: smeugige tips over hoe je je het beste kan vermommen? Sensationele verhalen uit de praktijk om wijze lessen uit te trekken? Toestemming om gewoon alle *Baantjer*-pockets van de plank te trekken en die als leidraad te nemen? Nu zit ik me al twee lange uren door allerlei juridische en wettelijke kaders heen te worstelen en eerlijk gezegd is het oer- en oersaai. Het enige onderdeel van de opleiding dat ik een beetje nuttig vind is het *Praktisch handboek voor de particuliere onderzoeker*, dat naast me ligt, maar ook daar heb ik al genoeg doorheen gebladerd voor vandaag.

Ik laat mijn hoofd tegen de muur rusten en kijk naar Vledder, die nog altijd op de poster boven mijn bed in mijn ouderlijk huis prijkt. 'Heb jij dit ook allemaal moeten leren?'

Vledder kijkt me alleen maar veelbetekenend aan, en ik zucht. 'Goed, het zal er wel bij horen.'

Net als ik, aangemoedigd door mijn *spirit animal*, met tegenzin mijn laptop weer naar me toe trek, klinkt er een zacht klopje op de deur.

Niet veel later gaat die open en verschijnt mijn moeder in de deuropening.

'Dag, lieverd, ik zag dat er nog licht aan was en dacht: misschien lust je nog een kopje thee.' Ze manoeuvreert de deur verder open met haar heup en brengt een klein dienblaadje naar binnen. 'Is het interessant?' vraagt ze met een knikje naar mijn laptop.

Ik krijg het niet over mijn hart om mijn moeder te vertellen dat ik het geestdodend vind, dat ik nog liever met een theelepeltje Toetanchamon opgraaf en dat ik een groot deel van de avond heb besteed aan doelloos scrollen op Facebook en Instagram. 'Het is interessant,' antwoord ik daarom. Dan gaap ik. 'Maar nu begin ik wel moe te worden.'

'Groot gelijk, meisje, je werkt ook zo vreselijk hard. Overdag je nieuwe baan, 's avonds een nieuwe opleiding. Je vader en ik zijn

enorm trots op je.' Ze legt haar hand even op mijn arm en schenkt me de moederlijkste glimlach ter wereld.

Direct is mijn schuldgevoel kolossaal. Shit, oké, ik moet echt gaan leren, want no way dus dat ik mijn ouders voor de zoveelste keer ga teleurstellen omdat ik ergens alweer na korte tijd mee stop. Gewoon even doorbijten.

Mijn moeder vertrekt weer en ik werp me met een zucht op wetsartikel 15 over de AVG. Dat hou ik ongeveer tien minuten vol. Dan leg ik mijn hoofd weer tegen de muur en richt me opnieuw tot Vledder: 'Ben jij ook weleens buitengesloten? Dat je niet aan een zaak mocht werken? Vast niet, hè?'

Opnieuw die veelbetekenende blik.

Ik herinner me plots een zaak van De Cock en Vledder, waarin Vledder op non-actief werd gesteld omdat hij zijdelings betrokken zou zijn bij een van de verdachten. En wat deed Vledder toen? Juist, hij ging zelf op onderzoek uit en ontmaskerde de dader. Hij was de held.

Ik kan ook de held zijn.

Het is alsof mijn hand zelf de cursor over het scherm beweegt naar het kruisje en de lesstof wegklickt. Heus, ik heb echt geen eigen inbreng wanneer mijn vingers als vanzelf Google activeren en naar Frederik Huys zoeken.

Vreemd genoeg zijn er nog geen krantenartikelen verschenen over zijn verdwijning. Is dat allemaal nog in de luwte gehouden? En zo ja, hoe lang zou dat dan vol te houden zijn? Frederik Huys is een bekende Nederlander – of ja, Vlaming – die vaak bij talkshows aanschuift. Zijn imperium strekt zich uit over de hele Benelux; iedereen heeft weleens van hem gehoord. Hij heeft een charmante, charismatische uitstraling en is echt zo'n hotshot in de showbizzwereld. Waarschijnlijk ontbijt hij dagelijks met kaviaar en kreeft, samen met Robert van der Meulen. Nieuwsgierig klik ik zijn Wikipedia-pagina aan en lees zijn biografie. Er wordt verteld over zijn jeugd, hoe hij zijn vermogen heeft opgebouwd en over zijn huidige werkzaamheden. 'Frederik Huys is inmiddels de rechtmatige pensioenleeftijd gepasseerd, maar lijkt nog geen enkele hint te geven dat hij zou stoppen met werken,' vertelt een recent artikel me.

Ik ga terug naar Google en vind enkele showbizz-artikelen over gala's en premières waar hij is gespot, eentje over een vermoedelijke belastingfraude waar hij van vrijgesproken is en vervolgens een lijevig artikel over zijn zoon, Kristof Huys, die als rechterhand in het bedrijf van zijn vader werkt. Nieuwsgierig klik ik op de foto. Hij heeft iets bekends over zich, maar ik kan het niet plaatsen. Nou ja, misschien heb ik hem toch onbewust al eens op televisie of in de roddelbladen voorbij zien komen met betrekking tot zijn vader. Ik klik de foto weg en laat mijn ogen over de tekst glijden. Alles wijst erop dat deze Kristof het bedrijf van zijn vader zal overnemen, wanneer Frederik eindelijk eens met pensioen zal gaan. Of...

Ik schiet overeind. Of verdwijnt. Direct begint het bloed in mijn aderen harder te stromen. Wacht even, vis ik hier nu zomaar een motief uit een artikel in de *Story*? Zit Kristof Huys er misschien wel op te wachten dat zijn vader van het toneel verdwijnt? En wat als hij daar zelf voor heeft gezorgd? Mijn hart danst de sirtaki in mijn keel en ik vraag me af of ik Sandra moet bellen om dit scherpe inzicht met haar te delen.

Terwijl ik naar mijn telefoon grabbel, besef ik dat het al na middernacht is. Sandra heeft me bovendien verboden me hiermee te bemoeien. En misschien moet ik erop vertrouwen dat Sandra deze link zelf ook al heeft gelegd. Een ambitieuze zoon die staat te popelen het bedrijf van zijn vader over te nemen? Hallo, verdachte nummer één. Goed, en anders kan ik altijd Ahmet morgen nog uithoren.

Ik zak iets onderuit en terwijl de adrenaline mijn lijf weer verlaat, voel ik mijn oogleden zwaar worden. Hoogste tijd om te gaan slapen als ik morgenochtend een beetje bijtijds bij Oma Juwelendiefstal op de stoep wil staan.

Hoofdstuk 2: Er klopt iets niet aan dit zaakje

‘Ahmet!’ roep ik verontwaardigd uit, als hij amper reageert op mijn verdenkingen.

Ik zet een stap de voorraadkast in waarin hij, omgeven door drie schermen, zit te werken. Ik weet het niet zeker, maar het lijkt alsof er meer staan dan de laatste keer dat ik hier was. Goed, doet er ook niet toe. Waar het om gaat is...

‘Het is toch verdacht dat die Kristoff iets te winnen heeft bij de verdwijning van zijn vader?’

Ahmet kijkt me bedachtzaam aan. ‘Het overgrote deel van alle kinderen op deze wereld krijgt een erfenis zodra de ouders onder de zoden gaan, maar dat wil nog niet zeggen dat iedereen zijn ouders om wil leggen.’ Hij haalt zijn schouders op. ‘Niet echt verdacht.’

‘Maar...’ begin ik weer.

Maar Ahmet heft zijn hand en wrijft over zijn gezicht. ‘Ik weet dat ik heb beloofd je op de hoogte te houden, maar er zit verschil tussen op de hoogte gehouden worden en je er actief mee bezighouden, Cleo. Sandra is duidelijk geweest, en ik wil geen shit over me heen krijgen, snap je.’

Ik bijt even op mijn lip. Natuurlijk wil ik Ahmet niet in een lastig parket brengen, maar ik voel tot in mijn tenen dat ik iets op het spoor ben. ‘Van wie heeft Sandra de opdracht voor deze zaak eigenlijk gekregen, weet je dat?’

‘Dat zou ik moeten opzoeken.’

‘Doe het,’ gooi ik er al uit voordat ik heb nagedacht. Vervolgens knik ik naar een van de schermen. ‘Zoek op dan.’

Ahmet draait zich met een zucht om naar een scherm en begint te typen. Dan leest hij iets en fronst.

Zie je wel. ‘Nou?’

‘Hier staat Kristof Huys als opdrachtgever.’

‘Aha!’ stoot ik triomfantelijk uit. Dan denk ik wat langer over zijn woorden na. ‘O... dat klinkt eigenlijk wel logisch.’

‘Vreemd,’ mompelt hij tot mijn verrassing. Direct ben ik weer alert.

Gealarmeerd – en vooruit, een tikje sensatiebelust – loop ik naar het bureau toe. ‘Wat is vreemd?’

‘Ik zie de mail nergens, en er is ook geen notitie van een telefoongesprek. Alleen zijn naam.’ Ahmet leest nog wat verder en haalt dan zijn schouders op. ‘Misschien moet Sandra dat er nog in zetten.’

Ik knik verwoed. ‘Ja, oké, dan ga ik nu naar boven om met haar te overleggen.’

Zonder op Ahmets reactie te wachten ben ik weer naar buiten.

In het gangetje kom ik Mea Wong tegen. ‘Hallo,’ zeg ik enthousiast en ik glimlach.

Ze glimlacht niet terug, maar knikt even. Dat zie ik als winst. In haar handen houdt ze een dikke rode kater. Zou dat Chi-chi zijn? Ik weet nog steeds niet met wie of wat Ahmet vorige week naar de dierenarts moest. Maar ik gun mezelf geen tijd om er verder over na te denken, ik heb nu belangrijkere dingen aan mijn hoofd.

Ik vlieg zowat de trap op en kom nog net niet met piepende zolen tot stilstand voor Sandra’s deur. Ik haal twee keer diep adem en klop aan.

‘Ja?’ klinkt het tot mijn grote opluchting.

Ik aarzel geen seconde en storm naar binnen. Hoewel ik niet veel voorbereidingstijd heb gehad, heb ik, terwijl ik twee treden tegelijk nam, wel bedacht hoe ik Sandra wilde inlichten: met een helder verhaal, chronologisch en onder vermelding van bronnen. Dan kan ze weten dat ik heus niet zomaar met verdachtmakingen loop te strooien, maar gedegen te werk ben gegaan. Dat mijn bron de *Story* is, laat ik even achterwege.

Maar zo gauw ik Sandra achter haar bureau zie zitten, lijkt mijn hele pleidooi me als een leeglopende ballon te verlaten. Ademloos kijk ik haar enkele seconden aan. ‘Volgens mij is het die zoon,’ breng hijg ik uit.

Sandra kijkt me niet-begrijpend aan. ‘Die zoon?’

‘Kristoff Huys. De zoon. De zoon van Frederik Huys.’
Verwachtingvol kijk ik Sandra aan, die verward terugkijkt.

Dan verandert haar gezichtsuitdrukking, al kan ik hem niet helemaal duiden. Een diepe frons die ik niet eerder heb gezien – of überhaupt voor mogelijk hield in die strakgetrokken huid – verschijnt op haar voorhoofd. ‘Wat heb je ik nu gezegd over deze zaak?’

Ik schud direct mijn hoofd. ‘Nee, ik... ik kwam toevallig iets tegen. Een artikel in de *Story*. Amper research te noemen.’ Ik lach even hardop, maar praat dan snel verder. ‘Wist je dat Kristof echt staat te popelen om het bedrijf over te nemen en dat hij en zijn vader het regelmatig oneens met elkaar zijn?’

‘Cleo...’ waarschuwt Sandra. ‘Had ik jou niet je eigen zaak gegeven? Hoe staat het daarmee?’

Eh... eerlijk gezegd ben ik nog niet verder gekomen dan dat e-mailtje op mijn bureau leggen, maar dat ga ik natuurlijk niet toegeven.

‘Ik heb zo een afspraak met mevrouw Lunenburg,’ antwoord ik.

Sandra knikt goedkeurend. ‘Mooi. Hou jij je daarmee bezig, dan richt ik me op de familie Huys. Ik werk nauw samen met de politie, en we hebben een verdachte, een ándere verdachte,’ voegt ze nadrukkelijk toe, ‘dus je hoeft je geen zorgen te maken dat ik iets over het hoofd zie.’ Ze kijkt me streng aan. ‘Je bent toch niet vergeten dat ik je heb gezegd je hierbuiten te houden?’

Snel schud ik mijn hoofd. ‘Nee, dit was... toevallig. Echt.’

‘Goed.’ Ze maakt een wuifgebaar naar de deur. ‘Dan aan de slag.’

Ik draai me om en zet twee, drie passen.

‘O, en Cleo?’

Verwachtingsvol draai ik me weer om. Eerlijk gezegd verwachtte ik dit al. Of hoopte ik erop. Want waarschijnlijk gaat ze nu zeggen dat ik toch mag meedenken omdat ze heeft gezien hoe snel ik tot briljante en relevante conclusies kom; dat ik altijd met mijn opties en suggesties mag komen. ‘Ik vertrouw erop dat ik duidelijk ben geweest. Je bemoeit je hier niet mee, oké?’

O. Ik laat mijn schouders zakken en knik.

Je bemoeit je hier niet mee. Sandra's woorden echoën nog altijd door mijn hoofd als ik naar mijn afspraak met mevrouw Lunenburg rijd. Gelukkig nam ze haar telefoon op en kan ik dezelfde middag langskomen. Dat betekent dat ik dus niet gelogen heb tegen Sandra: ik heb vandaag een afspraak met haar.

Waarom mag ik me niet met die verdwijningszaak bemoeien? En wie is de hoofdverdachte? Waarom niet Kristoff, volgens haar? Zijn motief is duidelijk; er hangen nog net geen neonpijlen boven zijn hoofd. Al is hij blijkbaar wel degene die Sandra heeft ingeschakeld om zijn vader terug te vinden. Of is dat juist extra geniepig? Deed hij dat om de verdenking van hemzelf af te leiden?

Eerder dan me lief is – ik heb de vermissing van Huys immers nog niet opgelost – kom ik aan in de straat waar mevrouw Lunenburg woont, een brede laan met enorme bomen aan weerszijden. Aan de linkerkant staan twee-onder-een-kappers, aan de andere kant vrijstaande huizen. Ik werp een snelle blik op mijn navigatie en concludeer dat ik er ben. Terwijl ik me nog altijd opwind omdat ik me met een simpele diefstal moet bezighouden terwijl de beruchte Huys-zaak naar me lonkt, kijk ik naar de woning met huisnummer negentien. Mijn ogen glijden langs de gevel en even blijf ik verbluft zitten. Eh... wauw?

De vergelijking met een kasteel gaat waarschijnlijk net iets te ver, maar het huis voor me valt beslist op. Het is gebouwd met donkere stenen en heeft drie verdiepingen. Aan de voorkant prijkt een grote erker, erboven een breed balkon en op het dak tel ik maar liefst vier dakramen met een soort van torentjes erboven. Het wordt zo te zien netjes bijgehouden, want de kozijnen glimmen en in de ramen weerkaatst de middagzon. Ik stap uit en blijf het huis in me opnemen terwijl ik de voordeur nader. Het heeft ontelbaar veel kleine raampjes

en ook indrukwekkend glas-in-lood. Er is een soort veranda met een trappetje naar de voordeur, waar ik de ouderwetse deurbel luid.

De deur wordt geopend door een oude dame. Haar gezicht is getekend door diepe rimpels en haar grijze haren zijn keurig naar achter gekamd. 'Rechercheur Huizinga?' vraagt ze wantrouwend.

Ik doe mijn best om niet uit elkaar te knallen van trots bij die titel, dus ik doe vooral geen moeite haar te verbeteren en knik. 'Tot uw dienst. Mevrouw Lunenburg, neem ik aan?'

Ze houdt de deur verder voor me open, ten teken dat ik binnen mag komen. Ik stap naar voren. Nadat ze een snelle blik in de straat geworpen heeft, sluit ze de deur achter me.

Het is alsof ik anderhalve eeuw terug ben gekatapulteerd. Ik word compleet opgeslokt door de negentiende-eeuwse inrichting van het huis. Het zou me niets verbazen als ik zelf opeens zo'n jurk zou dragen met een parasolletje boven mijn hoofd. De muren zijn bedekt met groen behang in een krullend motief en hebben een gouden glans. De meubels zijn donker en sierlijk, en het zijn er vooral heel veel.

De oude vrouw leidt me naar de woonkamer, waar ik het gevoel krijg dat ik bij de koningin op audiëntie ben. Een rode chaise longue staat midden in de kamer, een grote open haard beslaat bijna de hele rechterzijde van de woonkamer en overal hangen schilderijen en andere snuisterijen. De vloer is bedekt met zachte, kleurrijke Perzische tapijten, er hangen dikke fluwelen gordijnen bij de ramen in de erker en aan het gestucte plafond hangt een glinsterende kroonluchter.

Mevrouw Lunenburg gebaart me te gaan zitten in een van de oorfauteuils vlak bij de haard; zelf neemt ze plaats in de andere. Ze sluit een kort moment haar ogen alsof ze moet bijkomen van alle activiteit. Waarschijnlijk is dat ook zo. Ik neem het haar niet kwalijk, met haar drieëntachtig jaar, en maak van de gelegenheid gebruik alles op me in te laten werken.

Dit was niet wat ik had verwacht. Eerlijk gezegd had ik totaal geen verwachtingen, want ik heb me nog geen seconde beziggehouden met wat ik hier kom doen.

Direct wijs ik mezelf terecht. *Dit is óók een zaak. Een serieuze zaak. Je éígen zaak.* En het is wel duidelijk dat het niet om een vermiste snoepring van de kermis gaat, gezien de talloze gouden ornamenten en prullaria die ik hier al heb gespot.

‘Het is fijn dat u er bent,’ zegt de vrouw jammerend. ‘Ik ben ten einde raad.’

Meteen voel ik opnieuw die zalvende behoefte omhoogkomen om degene tegenover me gerust te stellen, ondanks dat ik nog geen idee heb wat ik kom doen en of het wel in orde komt. ‘Het is goed dat u ons ingeschakeld heeft,’ zeg ik geruststellend. ‘Kunt u me vertellen waar het precies om gaat?’

De vrouw zucht. ‘Het is... nogal precair,’ mompelt ze somber.

Ik knik begrijpend. ‘Dat is het vaak. U kunt op onze discretie rekenen.’

Er verschijnt een dun glimlachje rond haar lippen dat ook direct weer verdwijnt. ‘Het gaat om mijn meest dierbare juwelen. Ik ben beroofd en ik verdenk een van mijn eigen kinderen.’